

အကြည်တော်

လျှို့ဝှက်သော ကစားပွဲ (၃)

လူတို့ ၏ ဘဝကို မည်သည့်အရာနှင့်မဆို ကြည့်နိုင်ပါသည်။ ။

အတိတ်ကိုရှင်းလင်းစွာမြင်ရသည်။ ။

အနာဂတ်ကိုက မမြင်ရ၊

ရံဖန်ရံခါ မှန်ဝါးဝါး ခံစားရသည်။ ။

သူ၏ လက်ထဲတွင် မှန်ပြောင်းတစ်လက် ရှိနေပါသည်။ ။

မှန်ပြောင်းတို့ ၏ သဘောသဘာဝကို သူလွန်စွာ နှစ်ခြိုက်မိသည်။ ။

လူတွေ မျက်လုံးနှင့်မမြင်နိုင်သောအရာ၊ လူတွေ သာမန်မျက်လုံးမျိုး
နှင့် မသိနိုင်သောအရာအားလုံးကို ထိုမှန်ပြောင်းမှန်ဘီလူးမှ တစ်ဆင့် ရှု
င်းလင်းစွာသိရှိနိုင်သည်။ ။

သေးငယ်မှုန်ဖွဲသော အရာများကိုပင် ထင်သာမြင်သာအရွယ်အစား
နှင့် ပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။ ။

သူသည် မှန်ပြောင်းကြည့်ရာတွင် သူတစ်ပါးအပြစ်ကိုရှာလို၍
ကြည့်ခြင်းမဟုတ်။ အတော်ဝေးဝေးမှ အဖြစ်အပျက်များကို ကိုယ်တိုင်
သွားကြည့်စရာမလိုဘဲ နေရာမရွေ့ သိရှိရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ စ
ပ်စုတက်ခြင်းလည်း သူ၏ ဝါသနာ။

တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေသောသူ့အတွက်တော့ ထိုမှန်ပြောင်း

သည် အဖော်မွန်ကောင်းတစ်ယောက်ပင်။ သူ၏ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုမိတ်ဆွေက သာမန်လူများ မမြင်နိုင်သော အလှအပနှင့် လူတွေ၏ မျက်ကွယ်မှ အတွင်းစိတ်တို့ ကို ဖောက်ထွင်း ဖော်ပြနိုင်စွမ်းရှိပါသည် ။

ယခုလည်း သူ၏ အိမ်ရှေ့ တောတန်းကလေးဆီ မှန်ပြောင်းနှင့် ငေးနေသည် ။ သူတို့ နေသောနေရာမှာ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းကာ လူနေအိမ်များကျဲပါးသဖြင့် ချစ်သူစုံတွဲများ ၏ မျက်စိကျရာနေရာလည်း ဖြစ်သည် ။

ငွေရှင်ကြေးရှင်များကသာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတစ်ခုအနေနှင့် ထိုနေရာလေးကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပြီး ဝယ်ယူထားကြသော်ငြား သတ်သတ်မှတ်မှတ် လာရောက်နေထိုင်သူ နည်းပါးလှသည် ။ ထို့ကြောင့် အချို့ကလည်း ဤနေရာကလေးကို လူမရှိဟု ထင်ပြီး ထင်ရာလာစိုင်းနေကြသူများလည်း ရှိ၏။ ထိုအခါ မှန်ဘီလူးတစ်လက်နှင့် အမြဲတစေရှိနေသော သူ့လို လူအတွက် အသစ်အဆန်းများ ပင်။

ယခုလည်း အသစ်အဆန်းများ တွေ့လိုတွေ့ငြား အိမ်ရှေ့တောတန်းကလေးကို မှန်ဘီလူးတစ်လက်နှင့် ငေးကြည့်နေမိတော့သည် ။

“ကြည့်စမ်း၊ စုံတွဲတစ်တွဲ တောတန်းထဲဝင်လာပါလား”

သူဝမ်းသာသွားသည် ။ မှန်ပြောင်းကို မျက်လုံးအနားက မခွာနိုင်တော့။

*

အိပ်နေရင်းမှ ဆူဆူညံညံအသံများကြား၍ သူလန့်နိုးလာသည် ။ နာရီကြည့်တော့ နံနက် (၇)နာရီ။ ခါတိုင်းရက်များ ဆို သူဒီအချိန်မျိုး ထ

လေ့မရှိ။ နေမြင့်မှ သာ အိပ်ရာမှ နိုးထလေ့ရှိသည်။ ။ သူ၏ နံနက်စာပင် အနည်းဆုံး (၁၁:၃၀)။ ယခုတော့ ထူးထူးခြားခြား ဆူညံသံကြောင့် သူလ နိုးနိုးလာသည်။ ။

“ဘယ်က အသံတွေပါလိမ့်”

သူအိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဘက် ထွက်လိုက်သည်။ ။ အိပ်မှုနံရံများနှင့်မို့လားမသိ။ အိမ်ရှေ့တွင် ဘာမှ မတွေ့။ ဘေးဘီဇေးကြည့်မှ

“ဟာ”

သူ၏ ကပ်လျက် လူမနေသော ခြံကို မိသားစုတစ်စု ပြောင်းလာသည့် ပဲ။ သူစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။ နောက် မျက်နှာပင်မသစ်အားဘဲ လက်သုံးတော် မှန်ဘီလူးကိုဆွဲ၍ ချောင်းလိုက်သည်။ ။

“ဟာ”

ပစ္စည်းအတင်အချလူများကို အော်ဟစ်ခိုင်းစေနေသော လူရွယ်တစ်ယောက်။ သူ့နောက်မှာ မှ အရပ်တစ်ရပ်ချထား သလို ငြိမ်သက်နေသော မိန်းမပျို။

သူဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ညားခါစဇနီးမောင်နှံ အိမ်ပြောင်းလာတာ ဖြစ်ပေမည်။

မြင်ကွင်းက သိပ်မသဲကွဲ၍ မှန်ဘီလူးထဲမှ Zoom ကိုထပ်ဆွဲလိုက်သည်။ ။

“အဲ”

အော်ဟစ်ခိုင်းစေနေသူမှာ ရုပ်သိပ်ဆိုးလှသူမဟုတ်သော်ငြား ယမ

ကာသမားများ မျက်နှာလို နီမြန်းယောင်ကိုင်းနေသည် ။ သူ၏ ပုံမှာ ဒေါသကြီးမည့်ပုံ။

သူ ထိုသူမျိုးကို မုန်းတီးတတ်သည် ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကောင်မလေးဆီ Zoom ဆွဲကြည့်လိုက်သည် ။

“ဟာ”

သူလန့်ပြီး မှန်ဘီလူးကို လွှတ်ချမိလိုက်သည် ။

“ခလွမ်”

မှန်ဘီလူး ကျကွဲသံ။

သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၏။ သူ ပြတင်းတံခါးကို အသာဟ၍ ချောင်းမိသည် ။ နောက် ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ပြန်ကွယ်လိုက်မိသည် ။ သူကသာ ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ချောင်းနေသော်လည်း ကောင်မလေးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြောင်းကို မှန်ဘီလူးမှ တစ်ဆင့် အံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည် ။

*

သူ မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ငြိမ်နေမိသည်။ ။

ယနေ့နံနက်မှ စ၍ ထိုအိမ်ကလေးမှာ လှုပ်ရှားမှုမမြင်ရသေး။ စိတ်ဝင်စားစိတ်နှင့် သူကပဲ စောနိုးနေသည် လားမသိ။ အရာရာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။

သူ့မှန်ပြောင်းလေးကိုလည်း အားမရတော့။ မနေ့က လက်ကလွတ်ကျပြီး မှန်က အက်သွား၍ မြင်ကွင်းမှာ အရင်လို ကြည်လင်ပြတ်သားခြင်း မရှိတော့။

သူ စိတ်ဝင်စားစိတ်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ။

“ဟော”

“ကလင် ကလင် ကလင်”

အဆက်မပြတ်မြည်နေသော တယ်လီဖုန်းကိုကြည့်ပြီး သူအံ့အားသင့်နေမိသည်။ ။ ဖုန်းက လိုအပ်လျှင်သုံးရန် တပ်ဆင်ထားသော်လည်း သူ့ကိုဖုန်းခေါ်မည့်သူမရှိ။ သူဒီမှာ ရှိနေမှန်းကိုပင် သိသူရှားပေသည်။ ။ သူသည် လူတွေနှင့်နေရတာ ငြီးငွေ့၍ တစ်ယောက်တည်း လာရောက်နေထိုင်သူသာ။

“ကလင် ကလင် ကလင်”

တယ်လီဖုန်းက မြည်နေတုန်း။

“အမေများ ဆက်တာလား”

ရံဖန်ရံခါ၌ သူ့နေရာသိသော မိခင်က ဖုန်းဆက်တတ်သည်။ ။

မယုံမရဲနှင့်သာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

“ဟယ်လို”

“ဦးထွန်းအောင် မှတ်တယ်”

“ဗျာ”

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို လန့်ပြီး လွှတ်ချမိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ။

★

သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော မျက်နှာနီရဲရဲနှင့်လူငယ်ကိုကြည့်ပြီး ဦးထွန်းအောင် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေသည်။ ။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက် နှင့် ရောက်လာသည် မသိ။

တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး “စကားပြောချင်တယ်” ဆိုကာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။လူငယ်၏ ပုံစံမှာ မနက်ကတည်းက မူးယစ်နေပုံ။ နောက်ပြီး သူ့ပုံက ဒေါသကြီးမည့်ပုံ။

“ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းလာကတည်းက ဦးထွန်းအောင် မှန်ပြောင်းနဲ့ ချောင်းနေတာကို သိရပါတယ်”

မျက်နှာကိုပင် ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိ။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရသည့်ကိစ္စကို သူကသိနေသည် ဆိုတော့ အနေရတော်တော်ခက်သည့် ကိစ္စပင်။

“အဲဒါ ဟို ဟိုလေ”

လူရွယ်က လက်ကာပြသည် ။

“ဒါဦးထွန်းအောင်ရဲ့ ဝါသနာဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

နားလည်ပေးသည့်အတွက် အနည်းငယ် သက်သာရာရသော်လည်း သူတို့ ခြံဘက် မကြာခဏ ပြန်ဝေ့ကြည့်မိသည် ။ ခြံထဲကမိန်းမငယ်မှာ လဲကျပြီးကတည်းက ဘာဆက်ဖြစ်နေသည် မသိ။ ထို့ကြောင့်

“ဒါနဲ့ ဟိုကောင်မလေးရော”

လူရွယ် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ

“စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ မသေပါဘူး”

“ဟင်”

လူရွယ်၏ စကားကြောင့် ဦးထွန်းအောင် ပို၍ လန့်ဖျပ်သွားသည် ။ ဤလူရွယ် စိတ်ရောမွန်သေးရဲ့ လား ဟု ပင် တွေးမိသည် ။ သူ့ပုံမှာ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းကပုံမျိုး ဖြစ်သော်လည်း စိတ်အခြေအနေက သိပ်ကောင်းပုံမပေါ်။ အရက်ကျွမ်းနေသည့်ပုံမျိုး။ သူ့အထင်ကို လူရွယ်ကလည်း ရိပ်မိပုံရသည် ။ သူကပင်ပြီး၍

“ဦးထွန်းအောင် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး တစ်မျိုးထင်နေတယ်နဲ့ တူတယ်။ ကျွန်တော်က ဦးထွန်းအောင် ထင်သလို ကြောက်စရာ မကောင်းပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ကောင်မလေးက”

လူရွယ် ခပ်တိုးတိုးရယ်သည် ။

“မပူပါနဲ့ ၊ သူဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ပြန်ထလာမှာ ပါ။ အခုအချိန်ပေါ့”

“ဟာ”

လူရွယ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကောင်မလေး ပြန်ထလာသည် ကို
တွေ့ရသည် ။ နောက် နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ
အနည်းငယ်စီးကျနေသောသွေးကို သုတ်ပြီး ခုနက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို
ပုံမျိုးနှင့် ပန်းများကို ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်ပြီး တိနေသည် ။

“ဟင်”

ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး ဦးထွန်းအောင် ပို၍ အံ့အားသင့်ရသည် ။
ဤမျှလောက် ပြောဆိုရိုက်နှက်ခံရခြင်းကို ဘာမှ မဖြစ်သလို နေနိုင်
သော မိန်းမမျိုးကို သူမတွေ့ဘူးပေ။ ဦးထွန်းအောင် လူရွယ်ကို ပြန်ကြ
ည့်မိသည် ။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်နာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုက”

လူရွယ် ရယ်၍ သာနေသည် ။

“သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး ဦးထွန်းအောင်၊ ကျွန်တော်ကမှ ဒီလောက်သိ
တာ။ ခုနက မိန်းမဆို ဦးထွန်းအောင်တက်ခဲ့တဲ့ သင်္ဘော၊ ရောက်ခဲ့တဲ့ နို
င်ငံ အားလုံး သူသိနေလောက်တယ်”

“ဟာ”

သူ့ကို သင်္ဘောသားဟောင်းမှန်း သိနေ၍ ပို၍ ပင် အံ့အားသင့်နေမိ
သည် ။ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုသည့် စိတ်နှင့်ပင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်
ငေးကြည့်နေမိသည် ။ နောက် ဇေဝေဇဝါနှင့်

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်၊ ခုနက ကောင်မလေးက”

“ဘာမှ မတော်ဘူး”

“ဘယ်လို”

ဦးထွန်းအောင် လူထူးလူဆန်းနှင့် တွေ့ရသလို ခံစားနေရသည်။ ။

“သူက လူ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို”

“သူက ဝံပုလွေမပဲ”

“ဟင်”

★

“သူက ဝံပုလွေမပဲ”

“ဟင်”

ဟုတ်သည် လား မဟုတ်သည် လား မသိ။ လူရွယ်ပြောသမျှ ပါးစပ်
အဟောင်းသားနှင့်သာ နားထောင်နေရသည်။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်တို့ က ဒီကို ပြောင်းလာတာ”

လူရွယ် ခါးမတ်သွားသည်။ နောက် တည်ကြည်ဟန်နှင့်

“ဒီနေရာက လူလည်း ရှင်းတယ်လေ။ သီးသန့်လည်း ဆန်တယ်။
နောက်ပြီး တော်ရုံ အဆက်အသွယ်လည်း ပြတ်တယ်”

“အဲဒီတော့”

လူရွယ် ပြုံးပြန်သည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဦးထွန်းအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ

“ဘယ်လို အဆင်ပြေတာလဲ”

“တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်သတ်ဖို့”

“ဘာ”

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည် မူးနောက်သွားမိသည် ။ အရှေ့ကလူရွယ်ကိုလည်း အရူးလား၊ လူကောင်းလား သူမဝေခွဲနိုင်။ လူက လူကြီးလူကောင်းဟန် ဖြစ်သော်လည်း စကားတွေက အရူးစကားများ လို။

*

အပြင်ကိုငေးကြည့်တော့ ခုနကကောင်မလေးက ဘာမှ မသိသလို ပန်းတွေကို လိုက်လံပြုပြင်နေဆဲ။ လူရွယ်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း

“ဘာလဲ ဦးထွန်းအောင်မယုံလို့ လား”

ခေါင်းခါမိလား။ ခေါင်းညိတ်မိလားမသိ။ ဇဝေဇဝါနှင့်သာ

“လူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ ရာဇဝတ်မှုပဲမဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ဟား”

လူရွယ်၏ သဘောကျစွာရယ်သံ။ အတန်ကြာ မှ ခေါင်းညိတ်ရင်း

“သိပ်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပဲပေါ့ဗျာ။ မှန်တာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တာ ရာဇဝတ်မှုပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

ဦးထွန်းအောင် သက်ပြင်းချမိသည် ။ ဒီလောက်သိသေးသည် ဆိုလျှင် သူငယ် မရူးသေးတာသေချာ၏။ သို့သော် သူထင်သလိုမဟုတ်။ လူရွယ်ကရှေ့တိုးလာတာ

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ က ရာဇဝတ်မှုမြောက်အောင် သတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘယ်လို”

ဦးထွန်းအောင် ခေါင်းတွေရှုပ်နေသည် ။ လူရွယ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“သူ့ဘာသာသူ သေသွားအောင်လုပ်မှာ ”

“ဟင်”

ဦးထွန်းအောင် နဖူးမှ ချွေးစေးများ ပင် ကျလာ၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

လူရွယ်က ဦးထွန်းအောင်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။ ဦးထွန်းအောင် မျက်နှာပျက်တာကို သဘောကျနေပုံလည်း ရ၏။ အတန်ကြာမှ အရှေ့မှ စားပွဲကိုပုတ်ပြီး

“ကဲသွားမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆွေးနွေးတာပေါ့။ အခုတော့ခွင့်ပြု ပါဦး”

ဆိုကာ သူ့အိမ်သူရာလိုပင် ထထွက်သွားသည်။ လူငယ်အပေါက်ဝ ရောက်မှ ဦးထွန်းအောင်သတိရပြီး

“ဟေ့ မောင်ရင့်နာမည်က”

လူရွယ်ခြေလှမ်းတုန့်ခနဲရပ်သွားသည်။ နောက်ပြုံးပြီး

“ကျော်ဇင်”

ခြေလှမ်းပြန်စကာ

“ဟိုမိန်းမနာမည်က အာ ကျွန်တော်မေ့နေပြီ။ သူ့ကိုဝံ့ပုလွေမလို့ ပဲ ခေါ်တာကြာပြီ၊ ဩော်သိပြီ”

ဦးထွန်းအောင်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ

“မေပျို”

